

12. szám.
Nov. 17-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra **2 ft. 10 kr.** uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

LASSAN JÁRJ, TOVÁBB ÉRSZ.

(Csillapító insurgens dal.)

Tekintetes Karok s Rendek!
Jó reggelt! Nagyon örvendek,
Mit gondolnak? a mennyköbe!
Tán gyülekezni készülnek
Még ebbe' az esztendőbe?
Vigyázzanak, még meghülnek!
Itt jön a tél, beáll a fagy,
A keréktalp a sárba fagy.
Semmi sem kész : még a szála
Sehogy sincsen kipingálva;
Most tapasztják a kemenczét, —
Csuda, hogy végkép nem ment szét.
Falakat kell kitöreetni
Almárjomokat kivetni,
Poloskával tele a fal,
Mennyi vesződség lesz avval!
Mig a szemetet kihordják,
Mig a piszkot felsurolják! . . .
Azt gondolják tán az urak,
Hogy ez csak olyan figura?
Hogy ezt olyan hamar végzik?
Hogy ez csak olyas — vezérezkik?
Aha, persze, jó is volna :
Mingyárt neki ülnék holnap.

Ülni? szép! Csak volna mire;
Nem vagyok Rotschild, sem Mires,
Hogy ötvenkét megyeházat
Egy „nú“ alatt beruházzak!
Hol a székek? Ezek itten?
'Sz ezek még be vannak ülve?
Egyre csak nem ülünk ketten
Vagy tán épen az ölükbé?
Költsük hát fel ez urakat!
Lehetetlen! Ne kívánjuk;
Hisz látjuk, hogy egynehányuk
A szuroktól odaragadt.
Némely szivesen mehetne,
Ha épen a frakkja szárnya
Oda nem volna csiptetve
Valamelyik közpénztárba.
Aztán már a fertályévi
Házbért is csak le kell élni;
Itt nem mozdulnak meg másra
Mint féléves felmondásra.
Hát még aztán a zöld asztal!
Tele van irott malaszttal;
Azt mind erlédigolni kell;
Addig még a zab is kikel,

A január—augustusi számok már elfogytak.

September—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

A míg azzal mind bebánnak,
S helyt adnak a viczispánnak.
Aztán jön még csak a java!
Akkor kell még megvitatni:
Hogy kinek legyen itt szava?
Tán minden embernek? vagy mi?
Hogy tán még az újságíró
Is lehessen szolgabíró?
S ha megnyílik a diaeta
Holmi inczenfincz poéta
Odajőjjön deklamálni?!?
Ezt mind jól meg kell rostálni.
Ez megfontolást érdemel.
Eldöntést „semper et semel“
Erre kell legalább hat hét
Legyünk türelemmel addég.
Addig magunkat szervezzük.
Felpróbáljuk a nadrágot,
Amannak bő, emennek szűk,
Igazítsák meg, ha vág ott.
Nekem sem kész még a mentém,
Ha akarnám sem tehetném,
Hogy most egy okos szót szóljak,
Egy gálaköntös nem hólyag,
Arra nem oly könnyű varrni
Szép sallangós sujtásokat,
Mint a hogyan lehet sokat
Tollal papírra kaparni.
Aztán nem is a az rende
A dolognak! Szép leendne
Ha így békén csak leülnénk,

A teremben összegyülnénk,
Semmit sem törődve avval
Merre van jobb, merre van bal?
Mindenki egy hangon szólna,
Mind egy véleményen volna.
Hisz így egy félóra alatt
Meglenne a határozat!
Előbb vesszünk kissé össze.
Magyar ember hadd öklözze
Egymást, csináljon csatatért,
Hiszen most még mind egyetért.
Szép is volna olyan gyűlés,
A hol volna egyesülés!
A hol senki sem vitázna
Sem alsó, sem felső házba'.
'Sz a külföld kaczagna rajtunk,
Hogy még csak speechet sem tartunk.
Majd ha hajba leszünk kapva:
Polemiák a hirlapba',
Korteskedés a vidéken,
Farkasszem jobb és bal széken,
Osztályok összehusztiva,
Nemzetiségek felszítva,
Hitkülönbség gyűlöletté
És a nemzet válik ketté. . . .
. . . Akkor leszünk csak megérve
A gyűlésre; addig térjen
Minden ember haza szépen.
Legyen a legjobb reménybe'
Egy pár hetet késni nem kár:
Hisz az idő áll és ránk vár!

K—s M—n.
(Zászlós úr in spe)

W A S S C H A F F E N S ?

Erdélyben történt; azon mesés időkben, a mikor a negyedik szomszéd Morvaország bő kontingenst szolgáltatott azon férfiakból, kik az igazság istenasszonyának viaszok orrot csinálni segítettek, s kiket, hogy a „szolgabíró“ nevezet ne kopják, inkább csak Beczirkereknek neveztek ott országszerte.

No — de azért jó készültségű urak voltak azok. Bizonyosan odahaza is nagy hivatalokat viselhettek, sok akadémiát kitanulhattak, képviseltek az intelligentiát és a jurisprudentiát, a mint e következő esetből majd mingyárt ki fog derülni.

Kalucsek úrnak hiták bizonyos kerület érdekes főnökét, ki nagy civilizátor volt; lefordította a magyar vásárok neveit németre, úgy iratta fel a meilenzeigerekre; csinált Maros-vásárhelyből „Bissiger Marktplatz“-ot. Csikszeredából „Nudel-Mittwoch“-ot, s csak alig lehetett arról lebeszélni, hogy Kőbölkutató „Zweipressburgermetzenbrunnen“-re ne bérálja.

Azonkívül is szörnyű magas szempontból despiciálta ezt az egész scythafajt, mely még annyira sem vitte a polgárisulást, hogy illendően köszönni tudjon az utczán, mikor találkozik az előljárójával.

Hát egyszer a kormányzó körutat tett az országban; (ne tessék ahoz a veres krétához nyulni, tekintetes censor úr, nem fogok a kormányzó urról beszélni) a hol egy-egy közbeeső állomáson meg kellett pihenni, ott illendő volt, hogy az illető hivatalfőnök és a megyei birtokos urak, a kik épen az állomás közelében laknak, várjanak reá és üdvözljék.

No ez ennyiben van.

Tehát egy bizonyos állomáson korán reggelre volt avizálva a tekintélyes körutazó megérkezése, ki egész éjjel kocsin ült, s ott a ven églőben kellett az illető küldöttségnek rá várakozni.

Kalucsek úr tehát már éjféltben megjelent az illető vendéglőben, s kivilágíttatá az éttermet,

nehogy elkéssék a tisztességtétellel. Azonban éjfél-től reggelig nagyon hosszú az idő, Kalucsek úr egyes egyedül találván magát a teremben, annyira elálmosodott ebben az unalmas társaságban, hogy egy asztal mellé leült, s észre sem vette, hogy elaludt.

Persze, hogy az álmaikból felzaklatott pinczerek, látva, hogy a nagyságos úr alszik, s tudva, hogy reggelig úgy is ráérnek, folytatták szintén valami kuczkóban a megszakított álmot.

Lassankint a gyertyák is leégtek; a lámpásokból kifogyott az olaj; iszonyu bűz és füst árasztotta el az éttermet, melyből alig pislogott már ki az utolsó gyertyabél végsőt lihegő ka-

nócza. Ekkor érkezett meg egy csoport földesur küldöttség, kik jól kiszámíták, hogy épen öt perczel elébb érkezzenek az állomásra, mint az, a kit várnak.

Belépnek a terembe; a füst majd leüti lábaikról; a sötétben alig is látnak, meg egy kis reggeli is jól esett volna már éhomos vágyaiknak; de senki sincs itt.

„Kellner!“ Kiált az egyik táblabíró mennydörgös harsány hangon.

„Was schaffens?“ Kiált fel erre Kalucsek úr, álmából felriadva.

Aztán nagyot bámultak egymás szeme közé.

K—s M—n.

A BALEKEK ÉS BALEKFOGÓK.

(Adalék a 19-dik század történetéhez.)

Székfoglaló értekezés az Üstökös érdemdús tagjai előtt. Tartatik egy megválasztatlan tag által.

(Vége.)

Előadás után elmennek a P. Ferkó bandáját meghallgatni, melynek kedvéért mint a törökök Mekkába, legalább egyszer életében minden magyar ember feltörekszik Pestre. A jó bor, jó zene, két oly elem, melyre a magyar ember természetének szüksége van, mely nélkül csak tengésnek veszi az életet; egyik felhangolja, hogy a másiknak élvezésére annál fogékonyabb legyen. Csak olyan bőven fel ne hangolodnék aztán gyakorta!

Ez így megy napról napra; a baleknek minden 24 órai mulatsága belekerül közel száz forintjába. Végre midőn hazakészül összeszámolja pénzét, s elborzad a tátongó ür felett. Eszébe jut, hogy az Akadémia házára is szánt néhány száz forintot, — a színházi nyujdíj — a Kazinczy-alapítvány most már mind elmarad! „Hja nem lehet, nagyon kikölteztem!“ Persze otthon a szegény feleség azt hiszi, hogy mennyire kitesz most magáért férje a hazafiságban, s csodálkozik, hogy neve a lapokban még sem közöltetik. „Tudod édesem — válszoltatik ilyenkor — kikötöttem, hogy az én nevemet ne publikálgassák, nem szeretem a fitogtatást semmiben.“ S a nő eltelik férje nemes szerénysége iránt.

A legtöbb balekfogó nem elégszik meg azzal, hogy ittmulatásuk alatt pusztítja áldozatait, hanem mielőtt útnak eresztené, még egy nagyot koppaszt tollán. Panaszosan előadja, minő zavarba hozták barátai — jót állott értük — most nem tudnak fizetni, pedig neki okvetlen szüksége van, *becsületbeli* tartozás, ha tehát oly szives lenne, egyébiránt csekélység az egész, pár hétre 50—100 ftot adni kölcsön.

No még ennek a kölcsönnek a rentéje sem állana magasan a börzén.

Némelyek már olyan tökélyre vivék mesterségüket, hogy nem alkalmatlankodnak kölcsönbehajtással sem, hanem kilesik hol hál a tárcza, mert éjelre sem

hagyják el balekjeiket, s aztán mikor jóízűn hortyog az illető, ők csendesen fellopódnak, tőreiket (köröm) az alvó keblére (tárca) meritik, s annak legdrágább érzelmeit (a százasok) tövestől kitépik.

Azonban nem mindig tesznek ily jó fogást a baleklesők; néha egy-egy tapasztaltabb uriember ajtó mutát nekik, s ők szégyenpirral, azaz ménkűt! füttyözve baktatnak le a grádicsosn, s legfeljebb kalapjukat más oldalra vágva felkiáltanak: „hah oda egy frakk ára!“ Aztán odébb rontanak más baleket fogni.

Ennyit t. gyülekezett a magasabb balek és balekfogókról! Most térjünk át az ártatlanabb fajra, s tekintsünk szét kissé azon csemeteiskolában is, melyből egy-egy oltovány kiválva, ama deli sugár, ex professo bűlekfogó fává növi ki magát.

Vannak fiatal emberek, kik világboldogító czélből minők a beteg élet ágyaszalmájának könnyítése, vagy az igazságnak papir lámpávali keresése, de fel nem találása, felgyülekeznek az Olymp hegyére, vulgó Pestre, hogy a pápaszemes s nagy süvegű Jupiternek ajkairól beszívhassák a mindentudásnak germán cseppeit.

A vig ficzkók mentül elébb túladsanak minden küldött és ezental küldendő hópénzükön; (csakugyan a hó sem olvadékonyabb.) Azonban a billiárd, kaffé, kalabriász, karamátyi, s más számos ártatlan és szellemképző, de pénzt kívánó időtöltéseknek nem szabad elmaradniok, mindezt elő kell teremteni a semmiből is. A semmiből teremteni! Ez kissé merész hyperbola, de ha visszaemlékezünk, hogy a jelen században papa Mercurius tartja a kormánybotot, az állítást nagyon természetesnek fogjuk találni; mer ő, ha fiainak vagyont nem adhat, legalább a semmiből teremtés okos tanácsával látja el. Egyike ezen atyai tanácsoknak az ügyes balekfogás.

Az ily ily ifju zsenik felfogva és becsülni tudva Anglia „company“ szellemét; hárman négyen összeállnak, s egy kézre úzik e gallant szórakozást. Mindeniknek ki van jelölve becziurkja; sör és borházai. Ha sikerült baleket fognia, arról a többi czimbora azonnal telegraphiroztatik, s aztán estére véletlenül ugyan egy helyre gyülekeznek össze, a baleket körülülük, szavait megbámulják, mindenben rechtet adnak neki, még a fizetésben is.

A balekfogó legények sokkal csekélyebb ügyességgel regalirozhatnak mint a mesterek; az ő kundschafftjaik többnyire jámborhitű, világot és irodalmat nem látott kövér árendások, s más efélékből állanak. Ezeket aztán meghureczolják a váczí-utczán az Auslagokat nyitott szájjal végig bámulni; magyarázatot adnak minden élehetetlen kérdésre; elmennek a muzeumba ott számtalan „ejnye! ájnye! tyühü! nini! de furesa!“ felkiáltások után a zsidótemplom, vagy más nevezetesség veszi igénybe e felkiáltásoknak kottára szedhetlen folytatását.

Ha a balekfogó ilyenkor társával az utczán összelátálkozik, rettentő büszke leereszkedéssel fogadja köszöntéseiket, hogy saját tekintélye emelődjék a balek szemei előtt, míg azok egymásra kacsintva ravasz mosolylyal szólnak: „Laczi baleket fogott, estére iszunk!“

Tisztelt gyülekezet! Ne kölesön csodálkozást hangom remegni kezd! Saját turpisságomat akarom bevallani, elmondván mint váltam egyszer magam is balekfogóvá.

Félig ismert fiatalemberekkel keveredtem össze, elmentünk mulatni. Egy szerény csehorchestrum egyetlen szemmel az egész bandában, addig nyakgatá a pikulát és fagottot, hogy kedvünk kinjában elkezdett rugdalódnizni. A másik asztalnál egy becsipett hazánkfia búsult rettentő árva kedélylyel, majd fölkerekedve hozánk jó, s panaszteljesen előadja, hogy mennyire megvetik itt Pesten a szegény falusi embert! Ő olyan szívesen diskurálna valakivel, de mind vagy elfordulnak tőle, vagy olyan hangot bocsátnak, a mit ő teljességgel nem képes megérteni!

— Oda se nézzen nekik kedves urambátyám, nem igazi ember volt az egy sem! Hogy vetné meg egymást a becsületes ember most, midőn egy akol, egy pásztor! Nyujtsa ide azt a kesztyűellenes markát, hadd csapok bele! Így ni! Most hozza ide poharát, hureczkodjék közénk. Így la! koteczantsunk fiúk! Éljen urambátyám minden falamiástól! — Nekem a legtisztább felebaráti szeretet, menten minden mellékczelzástól, sugallta ajakimra a fennebbi dictiót. A fiuk tetszéssel fogadák az indítványt, s mindent elkövetének, hogy az öreg úr jól találja magát. Tönkre tették az orschestert, elkezdtek dalolni.

Meleg még a helye.

Pál. A városba a vót szóba koma, hogy már neveztek, meg tettek is viczispányokat.

Péter. Tettek bizony.

A mulatság javában folyt, midőn egyik szomszédom kitanult arczczal hozzám hajlik, s nótahangon fülembe sugja: jó kövér baleket fogtunk tralalam.

Tyhujjujjuj, t. üstökös s üstököstelen tagok. Ha Götz von Berlichingen vasas öklével nyakon vág, avagy jeges zuhanyt lóditnak fejemre, nem förmedek el iszonyatosban, mint e pár rythmustalan szóra. Azon gondolat, hogy engem valaki csak pillanatra is e zsebmetszéssel rokonművészet papjának tarthat, szégyenpírral égeté arczomat, s rögnön kifizetve tartozásom, a társaság nem csekély bámulatára eltávozám.

Ha hálomat a társadalom folyamába mélyebben akarnám kimeríteni, lehetne még több nemeit kihalászni a balekek és balekfogóknak; sőt néhány itcze bor segedelmével azon merész állítástól sem iszonyodnám vissza, hogy az egész emberiség két táborra, ngymint balekek és balekfogókra oszlik! Megemliteném különösen azon fajt, mely durva szakál helyett finom piros (itott) arczbórt visel, s magát kemény aczélbástyával övedzvény körül, onnét intézi megtámadásait a vékony lábú, ingatagjellemű inexpresszelek ellen.

Mindezeket azonban mellőznöm kell, miután a t. társaság e közlönye úgy tartja magát, mint vasárnap az omnibus! Nagyon t. elnökünk ő kakassága, már eddig is felhasználá arczza és szemeinek minden izmát, hogy leintegessen innen! — Nem fogok tehát a helyemet leső nálam sokszorta érdemdúsabb tagoknak tovább is utjokban ülni, leszálok székemről, csupán köszönette szavazván még a t. üstökös és üstököstelen társaság mindazon tagjainak, kiket értekezésem csendes szunynyadásba merített, mindazoknak kik előadásom alatt „a crém“ hangosan társalogtak.

(Egy idéetlen hang.) Eljen!

Ludas Matyi.

Pál. Hát mért nem ülnek be hivataljaikba?

Péter. Koma, oka foka van a dolognak, — — csak most ment ki a becziurk, meleg még a helye.

Korrajz.

XVII.

Jó volna, ha a főispánok rögtön elfoglalnák a székeiket.

Titkos denuncziációk.

A policzajnak titokban besugja **Kakas Márton**.

XIII. Az úgynevezett „öreg Harang“ (idősb) kire újabb időkben igen sok adósság kifizetése volt utalva-

nyozva, e nembeli kötelességének nem akar eleget tenni. Mit kellene vele csinálni?

Csak egy forintot adott.

- Ugye kérem maga *bótos*?
- Nem, az a szomszéd.
- Hát a magáé nem bót.
- Mondtan! az a szomszéd kapsz, itt nincs *bot*, ez speczerej handlung.
- Hát ott kapunk *stokfisch*? azért küdőtt a pap.
- *Stockfisch*? az itt én.
- A zur?
- Igan itt, magam.
- De már ilyen nagyra nem adott pénzt a pap, csak egy forintot adott.

Ugyis megvedlik magát.

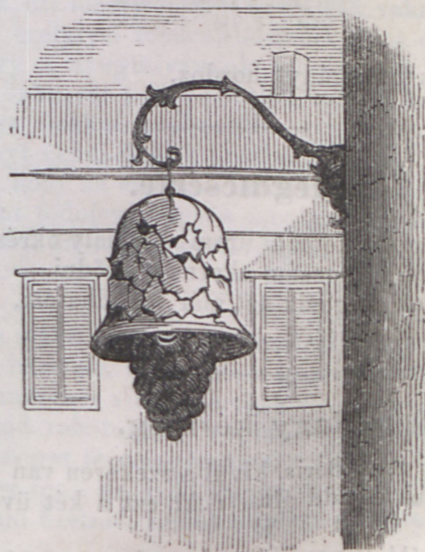
Pál. No azt a tollas urat, a ki úgy haragudott a *sas tollra*, eltették már.

Péter. Hát minek is haragudott annyira? hiszen ha jól láttam, a saját lakásán is *sas* volt kiakasztva.

Iczik. Azért, hogy minek koppasztják ilyen hideg ősszel.

Pál. Az is igaz, tavasszal úgy is megvedlik magát.

XIV. Bizonyos sokak által ismert symbolum, mely sok helyen találtatik, s magát épen nem rejtegeti. Bi-

zonyosan tudom felőle, hogy a katonaságot „eltérésre“ csábitgatja.

XV. Ez a símaképű ravasz „házi úr“ még mind-
ekkorig ki tudta kerülni, hogy házadót fizessen; a mit
az által ér el, hogy mikor az adóbecslő bizottmány ke-

resi, akkor ő felveszi a házát a hátára s odább megy.
De bizony exequálni kellene rajta mint a XII. eszten-
dei restancziát!

XVI. Nád Péter daczára a rendőri tilalomnak,

még most is buzogányt hordoz.

Megdicsérte.

— Mit mond komám uram a Mihály ökrésről, kit
ujévkor elbocsát? hozzám akarna szegődni.

— Lassan dolgozik azt már mondhatom, de nincs
is ám benne köszönet.

Nagy készség.

— Menj csak Boris, kívül a szekéren van egy em-
ber, kölesd fel, és add által neki ezt a két üveg sava-
nyú vizet.

A szolgáló keves idő mulva visszamenvén kérdi:

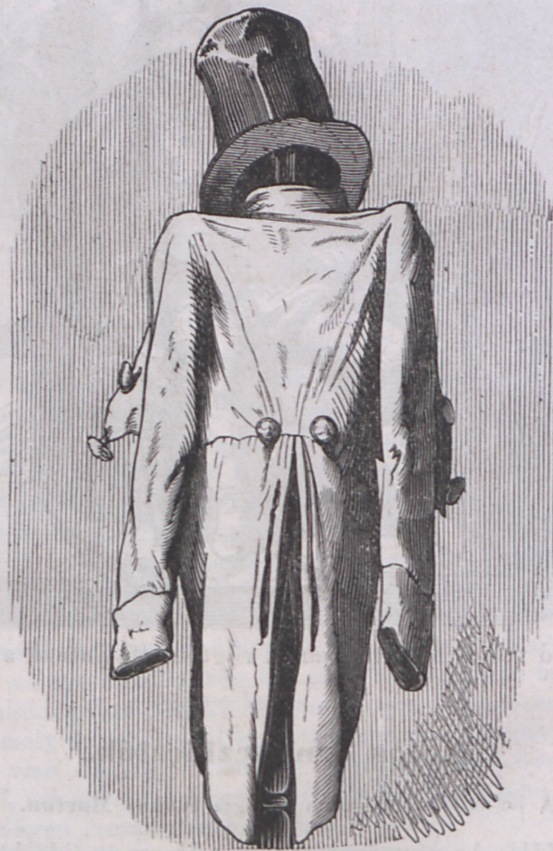
— Mivel kössem fel azt az embert kérem alássan.

A kalendárium.

— Mi haszna a coriandrumnak? — kérdik a szí-
gorlaton egy orvosnövendéktől.

— Megjövendöli az időjárást, benne vannak a név-
napok, napkelte, nyugvása, tisztitár és vásársorozat.
Kalendáriumot értett a jámbor.

MAGYAR KLASSZIKUSOK ILLUSTRÁTIÓI.

„Multadban nincs öröm,
Jövődben nincs remény!“

Kee az üveges.

Kakasdon, Iczignél az üveges [zsidónál ki egy-
szersmind korcsmáros, ivogatott a hetivásárról hazajött
Pál és Péter gazda, elmélgetve a jelen változásokról.]

Pál. Fordul a világ koma.

Péter. De már megfordult.

Pál. Iczig is sejtí, teljebb adja az itczét.

Péter. Miért nem csinált ke kivilágítást Iczig
szomszéd?

Iczig. Nű, hogy bethürjék az ablakom mind.

Pál. Akkor is keenek vóna haszon mert kee az
üveges.

Iczig. De kürcsmáros is vagyok, s az enyim lenne
a kár is.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

= Sokan fognak még emlékezni arra a nevezetes jóslatra, mely 1851-ben körutat tett az országban, s melynek azóta minden szava csodálatosan teljesült. Én magam is azon évben hallottam ezt Komáromban :

„Ezernyolczszáz ötvenegy;
Minden jó ügy hátramegy;
Ezernyolczszáz ötvenkettő;
A jobb idő még el nem jő.
Ezernyolczszáz ötvenhárom;
Még súlyosabb lesz a járom.
Ezernyolczszáz ötvennégy;
Türni tanul minden nép.
Ezernyolczszáz ötvenöt;
Ohajtásunk be nem tölt.
Ezernyolczszáz ötvenhat;
A mi halad nem marad.
Ezernyolczszáz ötvenhét;
Negyvenyolczszáz ellentét.
Ezernyolczszáz ötvennyolcz;
Ingadoz' sok magas polcz.
Ezernyolczszáz ötvenkilencz;
Lehull helyéről sok kegyencz.
Ezernyolczszáz hatvan;
A mit vártunk, itt van!“
És hát csakugyan itt van.

= A Kisfaludy-társaság ujon választott tagjainak, mint tudva van, beköszöntő felolvasást is kell tartani. Mint még inkább tudva van, ezen tisztességtételnél az elsőbbségért nem szokták az illetők egymás tyukszemeit letaposni; sőt iparkodik kiki hátrább maradni, hogy több ideje legyen a készülésre. De már most hát ki legyen az első? Legajánlhatóbb megoldás, hogy a kinek a neve ábécze szerint elől következik. De miféle ábécze szerint? Ha a görög szerint mennek, akkor Greguss a legelső (Gamma) Jókai a kálvinista ábéczét követeli, a hol a J utolsó előtti, Csengeri hihetőleg a régi ábéczéhez ragaszkodik, a hol a Cs—t T, s,—sel irták; ha pedig a francia ábéczéhez állanak, akkor Chalamon megy legelől; csak Tóth Kálmán veszedelme általános, mert ő qua Bolond Miska minden alphabetben második helyen áll.

— — A Pesti Napló vezérczikke november 9-ikén ezen szavakkal kezdődik : *Azon ismert török mondat : szólni ezüst, hallgatni arany ! a mostani korban alkalmazható* — Ugyezen napon a Pesti Hirnök vezérczikke meg így kezdődik : *Athaladtuk azon korszakot, melyben a török közmondás szerint szólni ezüst, hallgatni arany volt a legtanácsosabb.* Erre a börczén úgy megijedtek, hogy az nap sem aranyat, sem ezüstöt, nem akart venni senki. — En a mondó vagyok, hogy a hallgatás is pénz, de pénz a beszéd is, az egyik magyar forintokban, a másik csztrák értebben. Csak a Valutában van különbség.

= Hogyan lehet 40 ftból 10 hónap alatt (185°/₆₀) 140 ftot csinálni? Jogeset.

Bevezetés. 10 ft. levén behajtható, a megbizótól 8 ft. előleget kapunk templire. Pert nem inditunk, hanem kiküldetés nélkül ugyan, de egész apparatussal azonnal exequálni megyünk, foglalunk, az adóst árveréssel biztatjuk, ez megijed és kezeseket állít.

1. A kezeségi okirat elkészül 40 ftról, aláíratik, felolvastatik 67 f. 91 krokról. Bizonyos tiszta profit 27 ft. 82 kr.

2. Sürgetjük a kezeseket, ezek a főadóst, ez lefizet a kezeselt összeg lehajlítására 40 ftot, de nyugtatványt nem kap, mert Márton sógornak is tartozik s a 40 ft. ennek követelésébe hajlik le. Márton sógor követelése 13 ft., hármat leenged behajtási díjul, 10 fttal kifizetjük. Tiszta profit 30 ft.

3. Jó a megbizó, követeli azon 40 ftot, melyet a főadós letett : „nem lehet, mert ez Márton sógor követelésébe ment, hanem hogy kendnek is legyen mig a per lefoly, itt van 20 ft.“ A megbizó fölveszi a 20 ftot, de nyugta helyett kötelezvényt ad róla.

4. Ekkor bepereljük a kezeseket 67 ft. 82 krig, váltig erősködnek, hogy csak 27 ft. 82 kral, vagy úgyszólván semmivel sem tartoznak, de nincs nyugta, aus ist. Árverésig vitetik, a 67 ft. 82 krból lesz 110 ft. A calculus így áll : $8 + 30 + 110 = 148$ ft. bevétel.

5. Ha aztán jó a megbizó, könnyű a számítás, viszszaakapja 20 ftos kötelezvényét, illő, hogy dijjazzon is, kap készpénzül 10 ftot.

A bevezetésből meggyőződhetünk a rögtönzött eljárás üdvös eredményéről, ehez egyébiránt oly actuárt kell választanunk, ki a nép érdekeit igazán szíven viseli. Az 1-ső pont kivitele legczélszerűbben közhelyen történhetik, ott lehetvén csak az aláírók vakmerő ellenvetéseiket erélylyel fékezni. A 2-dik pont eléggé igazolja, hogy a nyugtatványok feleslegesek becsületes emberek között, sőt a 3-ik pontból kiderül kézzelfoghatólag, hogy sokkal czélszerűbb nyugtatvány helyett kötelezvényt venni. A 4-ik pontból világos, hogy a bíró nem Isten, hogy az emberek lelkében olvasson. Az 5-ik pont szerint fődolog, hogy a megbizó pénzhez juttassék, a kiviteli módokkal ne törődjék. Probatum est.

= Az ujjab eseményeket hallott Estók gazda, vígan ballag hazafelé, megszólítja a szembejövő segédbírórt. „No uram más világot értünk.“

— Majd robotol kee megint, — válaszolt a bíró, ki nagyon szeret féremagyarázni.

— A se igaz, de hadd legyen.

— Majd fizetnek keetek duplán, a nemes meg se-hogy se.

— A se igaz, de hadd legyen.

— Majd visszakívánnak keetek még minket.

— A se igaz, de ne is adja a szent Isten !

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei

E hétre való orakulumok.

De már látom, hogy addig nem él meg az ember, a míg meg nem hal. — Sokan szeretik a vizes bort, de a boros vizet senki. — Ha azt álmódod, hogy pénzt találtál, rögtön végy rajta kreditkártyákat; legalább, ha fölébredsz nem sájnálod, hogy nem volt igaz.

— — (Hát ez a német kérdés már megint mi csoda?) Német kérdés az, hogy „miért vitték fel a sörárát 12 krajczárról 15-re? E felett folynak most a legélénkebb debatteok Bécsben úgy, mint Münchenben, (Mit tesz az a debatt?) Ha az emberek nagyon, (d)ebattáznak.“

— — Most olvasom, hogy pápa ő szentsége számára egy hajó görög lobogó alatt 750 ezer frankot szállított Rómába **osztrák ezüstben**. Valyon mit akart az az infámis ujságíró azala't érteni, hogy „osztrák ezüst?“ Tán biz a *sexedlieinket* vitték oda?

— — Persigny és lord Russel a Lordmayor lakadalmán egymást kölcsönösen megtoasztozván, azt mondták, hogy soha sem volt nagyobb kilátás a békességre, mint most. Hiszen a cigány is azt mondta, hogy a grófkisasszonynyal való házassága már *félíg* rendben van, miután az *ő részéről* már kész a beleegyezés

— — Egy magyar városban az idegen tisztviselőket (tudom már : *sietni kényszeríték*) azért sem úgy van, sőt megfordítva : *nem akarják elereszteni*, —

— — — — — a mig tudnillik a közpénztárakat szépen ki nem egészítik, a hogy átvették.

— — Azt írják a lapok, hogy derék törökországi követünk, báró Prokesch-Osten a magas kapu lépcsőjén elbotlott, s úgy megüté a térdét, hogy fekszik bele. Istenem, Istenem; hát már ott is *rosz lábón* állunk!

— — Korán beütött a tél, már Gaétában is **fütnék**. (Talán fázik ő felsége?) Inkább nagyon is izzad. Most alkuszik már a tengernagyokkal, hogy melyik vinné el olesóbban? A francia társaság legjutányosabb lesz, miután a *tináni borbélynak* csak tíz **krajczár** van rendelkezése alatt (Kreuzer) s egy **Napoleonért** (10 f. 64 kr. darabja) egész életében elszolgál; ez örülni fog, ha egy **souveraint** kap (18 f. 60 kr az ágióval.)

— — A nápolyi *diktaturának* is vége van, s ezzel

az *iskolai év* be van végezve. Kezdődik a *vakáczió*. A jó tanulók apró ajándékokat kaptak, zászlókat, ágyukat s más efféle játékszereket, a rossz tanulókat *megverték*, a kik pedig épen semmit sem tanultak, azok *consilium abeundit* kaptak. Mikor lesz a legközelebbi „*veni sancte*!“ azt a rektor professor még nem tudatta a gyermekek szülőivel.

— — Her Umlauf a nevéből és a cziméből egy szót csinálván, Isten hírével elutazott. „*Sit eo terra levis*!“ Nem „*neki*“ könnyebb, hanem „*tőle*.“ Követte őt nyomban Herr *Schwammerl*. Utóbbi időkben ő is azon törte a fejét, hogy jó volna a nevé megváltoztatni magyarrá; de nem tudta elhatározni, hogy „*Tapló*“ legyen-e, vagy „*Gomba*?“ hát csak inkább elment. No „*glückliche Rájz*, mig a szél meg nem ráz.“

— — Tehát ezentul a demonstratiók ellen katonai erőnek csak a politicalai hatóság felhívására szabad fellépni. (Mi az a politicalai hatóság?) *Politikai hatóság* = a régi *hat politicalai ujság*, azért híják őket óságnak mert már régiek : a Magyar Sajtó, Pesti Napló, Budapesti Hirlap, Pesti Hirnök, Idők Tanuja és Polit. Ujdonságok. (De isz azt várhatja a katonai erő, a mig ez a *hat óság* felhíja!)

— — A Budapesti Hirlap igen erélyesen megrója a magyar hirlapokat azért, hogy az eltávozandó hivatalnokokat minek keserítik meg; ez nem illik a magyar nemeslelkűséghez. Igaza van. Én is megrótam már őket érte; különösen nagy nemtelenség, keresztyéntelenség és hűtlenség annyiszor emlegetni azokat a *közpénztárakat*. „Innen ennyi ezer, onnan annyi tizezer forint hiányzik!“ Minek már az ilyenekkel keseríteni az eltávozókat? Nem nemesebb és magyarhoz illőbb volna-e azt mondani : „nem tudsz számot adni a közpénztárról, kedves barátom? itt az ökröm, itt a lovam, liciztáld el még egyszer, kérlek.“ No már e részben az Üstökös nem vethet magának szemére semmit; mert ő csak dicsősítő énekeket zengedezett a mi áldáskísérte felebarátainkról, s ha netalán hibáik jutottak tudomására, azokat szépiteni és illusztrálni törekedett : ha azt nem tehetette, hallgatott. Ime nekünk is tudomásunkra van, hogy bizonyos eltávozandó urak Pest-Buda környékén aként világosítják fel a köznépet a történt változásokról, hogy már most megint jönnek az „*urak*“, fiztetik a dézsmát, hajtják a robotot, osztják a százpálczát; de mi el tudjuk ezt hallgatni, senkinek sem szólunk föléle, hát más miért nem tud így tenni?

— — Különös forgandósága a történetnek! Mikor Attila Olaszországba ment, akkor alapíták az előle menekülő olaszok *Velenczét*, hogy Attilától *mentek* legyenek, most pedig ők készítik az *attilát*, hogy az *által* legyenek *mentek*.

— — (Nem megy el ma kend egy kicsinyt a Kaszinóba? választmányülés van.) Nem merek este későn járni, nagy *főispánfogdosás* van odakinn; ki tudja mi érhetné az embert? jobb most a szobában.